

Naděje

STÍN

Seděli jsme vedle sebe mlčky, naslouchajíc šumění lesu, vůni louky, trávy a vřesu. Nikdo snad nemohl být šťastnější než my dva. Když jsem se zvedl a nahočil ranec, šel vedle mne, tiše a skromně. Zdálo se nám, že jsme na tom světě sami dva.

Slunce se pomalu chystalo k spánku. Čím víc žhnulo, byl větší a větší. Až nakonec se soumrakem zmizel úplně.

Zůstal jsem sám.

Večer potom, když první plameny obemknuly dřevo, objevil se znovu. Byl rád, že je zase se mnou a vesele poskakoval v rytmu plamenů. Oheň pomalu dohořel a když se pak vykutálel z pozamraků měsíc, seděli jsme opět vedle sebe a těšili se, že zítra zase spolu vyrazíme na další pout.

VAJGL - ROY

KORDIALITA

Víš, milej hochu,
já někde ukradla
svůj krajíc elegance
tak se namazala
větrnou mastí
abych Ti ukázala
svoji prostotu,
krásu i nahotu.
Taková jsem
a jiná nebudu.

Děkuju,
já Tě miluju.

PIFÍK

BWÉR

V rozteklé břečce slunce
s utápěním ideálů
krok mizí v lese.
Prohnaná cesta se smyčkou konce
malebná hospůdka se špínou tupce.
Plesnivý mech a zasmolená tráva
a pár doušků vlhkosti,
radost z pavouka
co objímá Tě zrána
a trochu komáří drzosti.

A pět smokových dnů města.

SLIM

SPRÁVNEJ CHLAP

Šíleně ztěžklý hnáty
tak někam vodložit
Přestříhat všechny dráty
a svobodně si žít,

aspoň jednou bejt chlapem
to byl můj ideál.
Za preludem se drápem,
dyk poslouchajte dál:

jo, správnej chlap
sežvejká kilo špeku
a pak má ještě hlad
a po půllitru rumu
chce frtana si dát,
vybafá silnej tabák,
odplivne, zakleje,
zařve si sprostou píseň,
znova to zaleje,
znásilní nákou ženu
- dyk je to jedno snad -
a taky pro svou radost
půjde se někam rvát.

Šíleně ztěžklý hnáty
tak někam vodložit
přestříhat všechny dráty
a svobodně si žít?

Zkus si to jenom tejden
spátky si přijčeš zas
po tomhle děsným flámu
voddáchnout mezi nás.

Tužku mám ve své ruce,
no, jedno pivo snad
a po fabričkej šichtě
chce se mi hrozně spát-

- tak co, sem správnej chlap?

HOULA

Vždyť zima je čas spánku
odešli všichni a les tu zůstal sám
odešli všichni a s sebou na památku
odnesli šípky a prosluněnou strán.
tak usínej...
a jestli v čase příštím
přijdu se podívat, jak loukám
sluší sních
neboj se, já tě neprobudím
odejdu potichu
zpátky po stopách svých.

KAVČE

— MŮJ VLAK —

"Pozor u druhé koleje! Nepřecházejte druhou kolej! Na druhou kolej přijíždí osobní vlak z Nymburka a pokračuje dále na Českou Lípou!" Burácivý hlas ztichl. Sebral jsem tele a hrnu se na nástupiště. To se ví, že nestojím o osobní vlak na Českou Lípou - ten mě minul jen o vlásek a strojvůdce zahrozil pěstí. Ukázněně se deru přes šest kolejí na konec nádraží. Stranou a stydlivě tam na poslední koleji stojí můj vlak. Tři prehistorické vagónky a sípavá masinka. Vždycky mi připadá jako starý sedřený kůň, který tise odpočívá vedle bujných a neklidných druhů. Vlášek, který trpělivě polyká svoje uhlí a bez závidění pozoruje naftové hořky barevných lokomotiv.

Pohládl jsem pohledem svůj vlak a sunu se do vagónu. V poslední vteřině jsem uhnul. Do dřeva se zarazil tramský nůž a vesele drnčel.

"Promiň, parde," pravil omaskáčovaný vrhač a šel si pro kučličku. Vítají mě drnčící kytary. Vagón připomíná strakatý les a pulsuje životem.

"Dejte mi tu paštiku, nebo sundám boty," vyhrožuje kdosi vzadu a je rázně umlčen pávní. Nechtěně jsem teletem dloubl do kamaráda zkrouceného na lavici.

"Nebuď mě, vejre," říká smutně "bolí mě hlava." Neviditelné ruce táhnou po stěně buřty na provázku. Vrhá se po nich stařík, dosud netečně dřímající v koutě.

"Ty buřty mi dala máma!" zasténal tramp v černé kazajce a vrhl se k dědovi. Chamtivý stařík buřty po krátkém a marném boji ztratil a brumlá: "Tak si je sežer, lumpe, stejně jsou zelený!" Dál pomalu procházím vozem. V rohu polehávají čtyři bledí a unavení kamarádi. Jeden mě zahlédl a zašeptal: "Nezavírej okno, my potřebujeme vzduch ..." a bezmocně padá na podlahu.

Po schůdcích stoupá tmavomodrá uniforma. "Průvodčí!" letí vlakem zděšený hlas. Kamarádi mizí na záchodku a pod vagónem. Hrozny těl visí na střeše. Pod okny hvízdnutí a vlášek se kolébavě rozjíždí. Ustýlám si na nárazníku a spokojeně usínám. V Libuni mě výhybka včas klovne pod žebra - budu vystupovat. Poče mnou hučí koleje a nekonečně opakují: jede vlak ... jede vlak ... jede vlak...

Je to můj vlak. Známe jeho dech, každý pohyb kola, každé zavrzání dveří. Může být něco krásnějšího než můj vlak?

KAVČE

Povídka získala 2. cenu v soutěži "Brdský pražec"

* POHÁDKOVÁ TRILOGIE *

① PRASKLEJ TOMAHAWG A DUCH HAJNÝHO BOJSY

Slunce se chýlilo k západu, když unavenej traper Prasklej Tomahawg usednul na pařez. Zapálil si svou oblíbenou fajfku a začal připravovat noční ležení. Když vyletěly první jiskry, tu sáhla Prasklej Tomahawg po svým ladným dřevě a začal pět svou osadní píseň: "Pívo už není a rum nemáme."

V tom zapraskaly větvičky. Někdo se plížil k ohni.

"Kdo jsi?", zvolal vyděšený traper.

"Jsem duch hajnýho Bojsy.

"Fuj, to sem se lek, že jsi hostinská Kudelková, co jí dlužím za rum." zaklel Prasklej Tomahawg.

"Jdu si pro tebe Prasklej Tomahawgu, jsem nepřitelem všech trampů a vyháním je z revíru." "Boj se!!!"

"Cha, cha, cha...", řval smíchy Tomahawg. Podívej, dědo, koukej tu špuntovku rychle zahodit. Vidiš ten nůž?!"

"Taková rybička," prohodil Bojsa.

"Tak taková rybička v ruce trampa nechybí cíl na třicet metrů a ty stojíš sotva pět."

Bojsa hodil svou winchestrovku na záda a smutně šel loudal k ohni.

"Tak se posad," vybídnul ho Prasklej Tomahawg.

"Dobrá, tohle kolo si vyhrál", připustil Bojsa, "ale já ti ještě ukážu co dovedu, až se budeš chvět strachem a prchat z revíru."

"Tak začni ukazovat."

Bojsa sebou praštil o zem a proměnil se v dvouhlavého draka.

"Už dost", řval smíchy Prasklej Tomahawg. "Vždyť zapálíš les a místní hasiči tě budou do smrti proklínat."

Bojsa se opět změnil v hajného. Smutně seděl, až vzlykal a brečel:

"Ty se vůbec nebojíš a já se marně učil v pekle kouzla. Do noci jsem studoval pekelnou knihu, málem jsem přišel o zrak a potkám tebe a vidím, že je to všechno pro kočku."

Tomahawgovi začalo být Bojsi líto.

"Podívej, Bojsa, tak budeme kamarádi a staneme se postrachem všech co ničí naši přírodu."

"Děkuji ti, kamaráde," zavzlykal Bojsa a podal ruku Prasklému Tomahawgovi na věčné přátelství.

"To by se mělo zapít, ale čím," zamysles se Prasklej Tomahawg.

"Ty, Bojsa, umíš se proměnit v cokoli?"

"Jasný, kamaráde. Přej si a bude ti vyhověno."

"Tak se proměň v bernandýna."

"V bernandýna?" zaúpěl Bojsa.

"No, v bernandýna se soudkem rumu na krku, už je ti to jasný?!"

"Jasný", zazářil Bojsa.

Praštil sebou o zem a změnil se v bernandýna se soudkem rumu na krku.

Tak vzniklo velké přátelství Prasklého Tomahawga a ducha hajnýho Bojsy.

ROBIN

SLZY KVĚTIN

Viděl jsi někdy květinčky hned poránu?
Měly v kališcích svých drahokamy,
ale když přišel jsi blíže, zjistil jsi,
že ne drahokamy, ale slzami,
tesknou krásou se květinčky ozdobily.
Ve dne se ti zdají veselé, ty malé světice,
jež rozdávají smích,
ale v noci, v noci pláčí.
Nad čím?

Nad tebou, nad sebou,
nad celou nesmyslností tohoto světa.
Jedni budují, druzí ničí.
Jedni rodí, druzí vraždí.
A jednou si květinčky zapláčí naposled.
Možná, možná, že to bude zrovna
Tvoje noha, která je zrána zašlápne.

ILONA

DEJ MI ADRESU

Dej mi adresu, já Ti napíšu
Pošlu Ti dopis zítra za svítání
Bude plnej lásky bez vyznání
Plnej jenom toho co mi řekne srdce
Povím Ti o mokrý kapce rosy
O mravencích, pachtících se v trávě
O bleších, o mlčících lávě
O tom jak kolem Tebe proudí čas
Jež roušku někdy navlékl si
Aby ti potichoučku řekl:
nemyslím, sedím si na hlavě!

KAVČE/PIFÍK

MOTTO:

"Spřežení už zešílelo hladem. Tví vlastní psi Tě chtějí jíst.
Je mráz a vánice Ti pokrývá tvář ledem. Tak bojuj, bodej, rvi se!
Chceš přeci žít!"

PARD

ROKU 1974

Křičíme cyklostylem
Voníme telefonem
Krademe očima
Píšeme metaforickým perem
Známe ještě člověka?
Víme kudy se jde k lidem?
PIFÍK